CIJENA 1·50 DIN. POŠTARINA U GOTOVU.

GOSPA LURDSKA I BERNARDICA — SLIKA OD KIRINA

NAŠA GOSPA LURDSKA

GOD. 1932. BROJ 4.

26924

CRKVENA GODINA

TRAVANJ 1932.

P. 1. Hugo, biskup.

Prvi petak. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i svi vjernici, koji uz obične uvjete obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca Isusova spram nas.

S. 2. Franjo Paulski, ispovjednik. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast bezgrešnoj Djevici, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

N. 3. Bijela, prva u mjesecu. — Oproštenja kao i na prvi petak, osim toga potpuno oproštenje članovima bratovštine sv. Krunice uz njihove propisane uvjete.

P. 4. Blagovijest. Preneseni nezapovijedani blagdan.

Izidor, biskup i crkveni učitelj. — Potpuno oproštenje članovima Marijinih kongregacija bratovštine preč. Srca Marijina, karmelskog škapulara i III. Reda sv. Franje.

U. 5. Vincencije Fererski, ispovjednik.

S. 6. Celestin, papa— Potpuno oproštenje mogu dobiti svi vjernici, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

Č. 7. Alberto, biskup. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi bratovštine presv. Sakramenta.

P. 8. Dionizije.

S. 9. Marija misirska.

N. 10. 2. po Uskrsu.

P. 11. Leon Veliki, papa i crkveni učitelj.

U. 12. Julije, papa.

S. 13. Zaštita sv. Josipa. Sv. Crkva je odabrala sv. Josipa svojim nebeskim Zaštitnikom. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje, bratovštine karmelskog škapulara i Družbe kršć. obitelji.

Č. 14. Justin, Tiburcije i Valerijan, mučenici. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

P. 15. Anastazije i Lidvina.

S. 16. Kaliksto, mučenik. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

N. 17. 3. po Uskrsu. Rudolf. — Ako se u crkvi obavlja danas izvanja proslava Zaštite sv. Josipa, onda se mogu danas dobiti oproštenja od srijede.

P. 18. Apolonije.

U. 19. Krescencije.

S. 20. Sulpicije.

Č. 21. Anselmo, biskup i crkveni učitelj.

P. 22. Soter i Kajo, mučenici.

S. 23. Juraj, mučenik. U našim se krajevima sv. Juraj posebno štuje i prizivlje. Prema crkvenom kalendaru je Đurđevo danas, a prema običaju u nekim krajevima slavi se sutra. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

N. 24. 4. po Uskrsu. Fidelis. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje i svim vjernicima, koji barem triput u tjednu zajednički mole krunicu.

P. 25. Marko, evanđelista. Svetac je osnovao crkvu u Aleksandriji i ondje umro mučeničkom smrću. Prije je bio pratiocem sv. Petra, apostola. — Danas se obavlja procesija s litanijama Svih Svetih. Prvi je tu procesiju uveo papa Grgur Veliki u 6. vijeku, da odvrati od naroda razne nevolje, koje su zavladale. Kasnije je pridošao običaj na toj procesiji i blagosiljati usjeve. — Potpuno oproštenje članovima Družbe sv. Petra Klavera, ako uz obične uvjete mole za raširenje svete vjere.

U. 26. Kleto i Marcel, mučenici.

S. 27. Ozana Kotorka, blaženica iz našega naroda.

Petar Kanizije, crkveni učitelj, svetac iz Družbe Isusove.

Č. 28. Pavao od Križa, ispovjednik. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

P. 29. Petar, mučenik.

S. 30. Katarina Sijenska. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

Dr D. Hren.

Jeste li već poslali koji dar za jerusalemski oltar Kraljice Hrvata?

JEDANAESTO PUČKO HODOČAŠĆE U LURD

Stalno vodstvo za lurdska hodočašća u Zagrebu vodi u godini 1932. JEDANAESTO HODOČAŠĆE U LURD u mjesecu kolovozu. Iz Zagreba se polazi 9. kolovoza, tako da smo u Lurdu na Veliku Gospu. Potanji program ovoga puta jest ovaj:

9. kolovoza: poslije podne odlazak iz Zagreba, glavni kolodvor u 17.05 sati. Polazi se preko Trsta u Milano.

10. kolovoza: dolazak u Milano u 13.32. Tu se razgledava prekrasna milanska katedrala, glasovito groblje, grad i druge znamenitosti. Sve autokarima.

11. kolovoza: odlazak iz Milana u 8.05. Dolazi se preko Genue i Ventimilje u Nicu u 18.02.

12. kolovoza: razgledanje glasovitoga svjetskoga odmarališta Nice i njezinih znamenitosti, a poslije podne u 15.05 odlazak iz Nice preko Marsilje u Lurd, Gospino proštenište;

13. kolovoza: dolazak u Lurd u 9.43 sati.

13., 14., 15. i 16. kolovoza: boravak u Lurdu. Obavljanje zajedničkih pobožnosti u ova četiri dana. Razgledavanje grada, rodne kuće Bernardičine, lurdskih crkvi i spilje Gospine. Dobrovoljni izleti u Biaritz i okolicu Lurda.

16. kolovoza: u 18.58 sati odlazak iz Lurda preko Tuluze, Seta i Taraskona.

17. kolovoza: dolazak u Marsilju u 9.10. Razgledavanje toga grada, crkve „Naše Gospe Čuvarice" i šetnja gradom.

17. kolovoza: od sati polazka iz Marsilje u 13 prema Ventimilji i Genui.

18. kolovoza: razgledavanje svjetski glasovitoga groblja u Genui, a poslije podne u 12.25 odlazak prema Milanu i Padovi. U Padovi se noći.

19. kolovoza: pobožnosti na grobu sv. Antuna u Padovi, a onda odlazak u Veneciju. Razgledavanje Venecije, a u 19 sati odlazak orema Zagrebu.

20. kolovoza: dolazak u Zagreb, glavni kolodvor u 12.30 sati.

Cijena za putovanje t. j. stan, hranu od Zagreba do Zagreba, razgledavanje gradova autokarima i zajednička putnica iznosi Din 2.500.—.

Prijave primaju se najkasnije do 15. lipnja. Upute daje vodstvo za lurdska hodočašća, koje već više godina vodi naša hodočašća u Lurd.

STALNO VODSTVO ZA LURDSKA HODOČAŠĆA
Zagreb, Kaptol 29.
Voda: Dr Pavao Lončar.

HODOČAŠĆE U IRSKU

S cijeloga se svijeta katolici spremaju na ovogodišnji svjetski euharistijski kongres, koji će se u mjesecu lipnju održavati u Dublinu, glavnom gradu Irske. Daleko je Irska, ali svi katolici za nju znadu. Stotine je godina irski narod trpio radi svoje katoličke vjere, ali ljubav njegova prema svetoj vjeri donijela mu je kroz stogodišnje borbe slobodu, te je od g. 1922. Irska slobodna država. I baš prigodom desete godišnjice te irske slobode doći će evo katolici iz sviju naroda svijeta u Irsku, da ondje uzveličaju euharistijskoga Spasitelja, čija božanska ljubav nosi sreću svima narodima, koji su mu odani poput irskoga katoličkoga naroda.

I mi katolici Hrvati polazimo s ostalim katolicima i naše države

POD POKROVITELJSTVOM NADBISKUPA PREUZV. G. RAFAELA RODIĆA

na taj veliki svjetski euharistijski kongres u Irsku, te pozivamo sve one, koji mogu, da se pridruže tom pohodu, kako bismo i mi na tom najvećem ovogodišnjem katoličkom slavlju bili što brojnije zastupani. Dosad je po svim našim krajevima veliko zanimanje za ovaj pohod u Irsku. Uvjereni smo, da će se tijekom ovoga mjeseca prijaviti još i oni, koji se dosad još nisu mogli odlučiti da idu.

Važno je istaći još i to, da će svi oni, koji se pridruže tom pohodu u Irsku, imati priliku na povratku skrenuti i u grad Male sv. Terezije Lisje (Lisieux), gdje se iza 26. lipnja održaje

KONGRES MALE SV. TEREZIJE,

te će moći prisustvovati i tom kongresu Male Svetice, koja se i kod nas vrlo mnogo štuje.

Odlazak na pohod u Irsku jest 14. lipnja iz Zagreba. Putem je zadržavanje 1 dan u Milanu, 3 dana u Parizu i 3 dana u Londonu. Na povratku se učesnici zadržavaju u Reimsu, gradu sv. Ivane Orleanske, u Lisjeu, gradu male sv. Terezije, te u Zurichu u Švicarskoj. U Zagreb se vraćaju 1. srpnja.

CIJELO PUTOVANJE STOJI 7000 DINARA. U tu je svotu uračunana vožnja željeznicom, parobrodom, stanovanje, hrana i prenos prtljage.

PRIJAVE SE PRIMAJU DO 1. SVIBNJA, a s prijavom treba poslati i kaparu od 2000 dinara. Ostatak svote treba uplatiti do 15. svibnja. Putnice će trebati svaki sam sebi izvaditi, a ima glasiti na ove države: Italiju, Švicarsku, Francusku, Englesku, Irsku i Austriju.

Prijave prima i sve upute daje: JERONIMSKI PUTNIČKI ODBOR Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din). Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Zagreb, Maksimirska cesta 47.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA V. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 4.

LURD I ČUDESA

Protivnici vjere često vele: „Ako imade Bog, neka se danas i nama objavi, pa ćemo vjerovati. Isus je doduše govorio: „Ako ne vjerujete meni, vjerujte djelima, koja tvorim. Ona su, koja svjedoče za mene." Jest, lijepo je to. Ali to je daleko, daleko u povijesti. Nikoga nema više danas, tko je ta djela vidio. Pa ne znamo, kako je to bilo. Vi nas katolici doduše upućujete na Lurd, jer da se i ondje događaju čudesna djela. No vjera treba da bude općenita, za sve ljude. Ako postoji Bog, on se dakle mora javiti svagdje čudesnim djelima, jer svi treba da u Nj vjeruju. Uostalom svijetom ravnaju stalni prirodni zakoni. Ako ih je Bog stvorio i odlučio se za njih, ne može ih mijenjati, jer je Bog nepromijenljiv. Ako bi ih pak trebalo mijenjati, onda bi se to protivilo Njegovoj vječnoj premudrosti. Tima bi se promjenama poremetio red u svemiru i u ljudskom društvu. Nigdje naime u tom slučaju ne bi bilo ništa stalno uređeno, prema tomu ni dobro. Dakle u svakom slučaju su čudesa nemoguća. I prema tomu ona ne dokazuju, da ima premudri Bog, a onda ni drugi život. Ono, što se pak više puta čudesno događa, događa se po prirodnim zakonima, koje mi ne poznamo, pa zato to zovemo čudom."

Ajde da vidimo, je li to baš tako! Imadu li protivnici čudesa pravo, kad tako govore? Nemaju pravo. Evo zašto:

1. Baš zato je Bog, zagovorom nebeske Gospe, podigao Lurd i čudesne događaje, da se ne mogu protivnici Božji izgovarati: „Predaleko su nam čudesa Isusova. Ona spadaju u davnu prošlost." Evo ih, u Lurdu su, danas. Providnost ih Božja ondje ponavlja zbog našega spasenja. Ponavlja ih brigom naše nebeske Majke. Ponavlja ih, da pokaže, da postoji Bog, da je Krist sin Božji, da ima prekogrobni život, da je istina ono, što uči katolička Crkva.

2. Imade čudesa Božjih i na drugim mjestima. Zajamčena su znanstveno i ona pojedina čudesa, na temelju kojih Crkva proglasuje neke svete osobe blaženima i svetima poslije njihove blažene smrti. No ta su čudesa rijetka i rasijana po raznim, često udaljenim krajevima. Nepristupačna su mnogima. A opet istina je i to, Bog ne će da se čudesa događaju svagdje i u svako vrijeme i po želji svakoga, komu se prohtije. To ne bi bilo Boga dostojno. On bi bio igračka u rukama pojedinaca. Ne će to, jer bi tada čudesa izgubila svaki ugled i ono svjedočanstvo, poradi kojega se događaju. Postala bi naime ljudima tako nešto svagdašnje i obično, kao što je svagdašnje i preobično to, što svaki dan sunce izlazi i opet uveče zalazi, kiša pada, trava raste itd., kao da to mora tako biti i drukčije ne može da bude. A čudo je naprotiv vidljiv, ali izvanredan događaj, koga nijesu proizvele prirodne sile, nego svemogućstvo Božje s tom svrhom, da se potvrdi Svemogućstvo Božje i Božje nakane s ljudima.

Sve je ovo razlog, da se čudesa događaju rijetko, da se događaju tako, da ih se može sasvim sigurno upoznati i dokazati. Zato je eto, zagovorom Gospinim, Bog odabrao Lurd, da se takovi događaji ondje događaju. Da ih ondje mogu učenjaci znanstveno, češće i po volji promatrati i utvrditi. Da bude jedno izvjesno mjesto, gdje će doći oni, koji traže istinu, da je ondje vide i nađu. Da se ne može kazati: „Ah ta čudesa, gdje su, tko ih može ustanoviti, gdje su njihovi svjedoci, gdje su znanstveni dokazi? Zašto se ne događaju otvoreno pred licem cijeloga svijeta?" Evo zato podiže Bog Lurd modernom čovjeku, koji hoće, da sam sve vidi, sve ispita i o svemu se osvjedoči.

3. Svakidašnje nas iskustvo uči, da ništa samo od sebe ne postaje. Ni ura ne nastaje bez urara, ni stolac bez stolara. Ludo bi onda bilo i pomisliti, da je divno uređeni i prekrasni ovaj svijet nastao sam od sebe. Bog ga je dakle stvorio i dao mu zakone, po kojima ga i uzdržava i upravlja. Ali je Bog oduvijek predvidio i pobrinuo se, da ti zakoni izvode čine i učinke svoje, kako je On htio. On ih je i tako uredio, na primjer, da u stanoviti dan i u stanoviti sat po tima zakonima bude i ono, što mi molimo, jer je znao za nas od vijeka, da ćemo moliti i kada ćemo moliti i šta ćemo moliti. Dakle posrednim putem, putem zakona od Njega postavljenih, uslišava molitve naše. Takovim posrednim putem, putem zakona obično ozdravljuje i bolesnike t. j. pomoću liječnika, raznih sokova iz bilja i liječničkim operacijama, primjenjivanjem tople i hladne vode, sunca, trajanjem vremena i t. d.

Ali ima slučajeva, gdje Bog povraća život i zdravlje bolesniku neposrednim putem, bez spomenutih sredstava i trajanja vremena, nego diže bolest sam bez sredstava i odmah u času. Može li to Bog? Može, jer je svemogući, jer je Bog. Nije se time Bog promijenio ništa. Bog se naime od vijeka pobrinuo i za zakone, po kojima ravna svijetom i njihovo djelovanje. Ali se od vijeka pobrinuo i za iznimke od tih zakona, i ako je to od vijeka znao i htio, nije se onda primijenio, kad je svoju vječnu odluku u vremenu izveo niti se mijenja, kad je izvodi čineći čudesnim putem dobro ljudima i dokazujući time, da On jest i da je gospodar svemira i zakona njegovih.

4. Čudesa se ne protive ni Mudrosti Božjoj. Ona ne poremećuju niti rad svemirskih zakona niti poredak u ljudskome društvu. Ne poremećuju rad svemirskih zakona, jer su vrlo rijetke i unaprijed od vijeka uređene iznimke, pored kojih svemirski zakoni teku svojim tokom i nijesu smetani u svom djelovanju. Čudesa ne poremećuju ni poredak u ljudskome društvu baš zato, što su vrlo rijetka. Isus je na pr. jednom pretvorio vodu u vino u Kani Galilejskoj. Nije time zato umanjio broj vinogradara ni za jednoga. Isus je dva puta umnožio nekoliko hljebova, a time nije poremetio poretka u ljudskom društvu. Zato se naime ne može kazati, da su pekari i poljodjelci nepotrebni u dosadašnjem broju, jer se odsada uopće može s pet hljebova nahraniti pet tisuća ljudi. Isto tako zbog onih čudesa, koja se događaju u Lurdu, nije još nijedan liječnik morao zatvoriti svoje uredovanje i napustiti svoju zaslužbu. Naprotiv u Lurd dolaze većinom bolesnici istom onda, kada su ih već liječnici napustili kao neizlječive po prirodnim zakonima, pa im ostaje još jedina nada, da ih Gospodin zagovorom Gospinim čudesno ozdravi.

5. Istina je, mi ne poznamo svih prirodnih zakona, pa se uistinu može nešto dogoditi sasvim po prirodnim zakonima, a mi to ne znamo sebi protumačiti. No takve događaje i ne smatramo čudesima. Nego se čudom nazivlje ono, što se dogodilo mimo ili protiv onih prirodnih zakona, koje učenjaci jako dobro poznaju, a dogodilo se iznenada bez čekanja na vrijeme i sasvim se sigurno znade, da se takova što može dogoditi samo prstom Božjim. I od teške sušice i od gnjile hrptenjače i od gnojnog preloma kosti i od raka bi čovjek možda mogao ozdraviti katkada i duljim liječenjem i sretstvima prikladnima za liječenje tih bolesti. Ali ako netko bude u tim bolestima napušten od liječnika kao neizliječiv i došao je na rub groba, pa kada u Lurdu u času ustane zdrav u jednoj neljekovitoj kupelji ili kod jedne procesije s presvetim oltarskim Sakramentom, onda je to čudo, koje je samo Bog mogao učiniti. Učenjaci ga kao čudo proglašuju na temelju najznanstvenijih i najsavjesnijih istraživanja i proučavanja. Da se pak takova strogo znanstvena proučavanja mogu provesti, Providnost je Božja odabrala jedno mjesto, za koje svi učenjaci znadu, gdje je, kamo svi mogu doći, gdje se svi mogu tomu poslu posvetiti bez obzira, kojoj vjeri pripadaju, kakove nazore i mišljenja imadu o Bogu, o drugome životu, Crkvi katoličkoj itd. Tamo eto Bog čudom pokazuje, da je jači nego li svi prigovori ljudski i sva izvinjavanja nevjernika.

Uzalud je dakle govoriti, da čudesa nema. Eno ih, u Lurdu se događaju. Bog ih tvori u krilu katoličke Crkve, a po zagovoru Marijinom. Tvori ih danas, da pokaže, da čudesa ne spadaju u povijest kao neka ishitrena pripovijest, kao što ne spada u povijest ni vjera u Boga, u Isusovo božanstvo, u Božje materinstvo Gospino. Događaju se posredovanjem Marijinim, jer Nju Bog hoće da proslavi i podigne naše nepokolebivo pouzdanje u Njen zagovor. Svijet naime treba većma danas majku, nego li je ikada trebao, da ga Ona povrati na pravi put k spasenju. Bog nam je eto Mariju dao, pa to ističe tvoreći i čudesa po Njezinom zagovoru. Ona nije svemoguća po samoj sebi, ali Ona je svemoguća Zagovornica naša kao Božja Mati kod svoga božanskoga Sina. To je eto izvor i čudesnih ozdravljenja duševnih i tjelesnih. A to je eto i razlog našega neprevarljivoga pouzdanja u Nju, Našu Majku, Našu Gospu Lurdsku.

Dr P. Lončar.

ZNAMENITO OBRAĆENJE R. H. BENSONA U LURDU

Veoma je velik broj muževa, slavnih i učenih, koji su pošli u Lurd, da prouče one čudnovate pojave. Oni su nam dali vrlo značajna svjedočanstva. Od tolikih velikih ljudi spomenimo samo umnoga romanopisca Rob. H. Bensona, koji je napisao sjajnu knjigu „Učiteljica Zemlje". Njegovo obraćenje na katolicizam prouzrokovalo je u prvom redu proučavanje lurdskih čudesa.

Baš u presudnom času, kad mu je razum tražio dokaze za istinsku prisutnost Isusovu u presv. Euharistiji, došao je do Boissarie-vih knjiiževnih djela. Bio je sav ushićen od čistog, jasnog i naučnog razlaganja. On raspravlja događaje svim mogućim istinoljubljem, tako da je Benson držao, da se u Euharistiji „opetuje Evanđelje" i da „savremeni" dokaz tomu daje sam Krist svojom moću.

Robert Benson je sin Edmonda Wita Bensona, anglikanskoga kenterberijskog nadbiskupa i engleskoga primasa t. j. najuglednijega biskupa. Po ovom je misliocu odgojen do velike učenosti, ali u zabludama svoga učitelja tako, da su njegove vjerske istine kod njega imale nepokolebivi ugled. Po tom naučavanju nije mogao dopustiti mogućnost čudesa. Bio je sjajan član sveučilišta, slavan romanopisac. Tražio je nemirna srca istinu, jer je znao, da je on nipošto nema, a na čelo svemu istraživačkom programu stavio je pitanje o Lurdu. Od tada ga stalno proučava. Želio je, da svoju vjeru potvrdi opipljivim dokazima. Znajući u ostalom, da je čudo čin Božji, kojim on pokazuje svoju prisutnost i svoju djelatnost, on je svratio svoj pogled onamo, gdje su katolici „tvrdili", da Bog množa čudesa, koja posramljuju ljudsko umovanje.

Premda je već prije Benson bio uzbuđen razmišljanjem i snagom onoga, što je sam vidio, odlučio je ipak da sam lično sve istraži; i uzeo je promatrati najodlučnije dokaze, najistinitijih svjedočanstva. Usporedo s povijesnim studijem, koji je sasma iskreno i dobrom nakanom poduzeo proučavao je svjedočanstva o „savremenom" čudu. Lurdski događaji su ga sasvim obuzeli i oduševili i zanijeli.

Iza nekoliko mjeseci posve je priklonio um i srce svoje vjeri, koja je sasvim osvojila njegovu dušu. Pošao je u Rim, a onda u Lurd, da tamo nađe najvišu potvrdu svoje vjere.

Čujte ushite čuđenja, koji izviru iz ovog istraživalačkog duha. Svaki čovjek ima pravo, da traži istinu i da umiri zahtjeve svoga duha sa samom vjerom, da onda vjera bude „razumna služba Bogu", kako veli sv. Pavao. Benson je prisustvovao prvi puta euharistijskoj procesiji u Lurdu. Pod njom su se događala čudnovata ozdravljenja, koja su odmah i liječnički bila istražena.

I evo što je napisao u uzbuđenosti svojoj radi „najdivnijeg prizora, koji je dan čovjeku na razmatranje":

„Tako sam u XX. stoljeću vidio Isusa, gdje prolazi među bolesnicima kao onda prije dvije hiljade godina... Kao pripadnik crkve, poput katoličkog svećenika promatrao sam čudesa Evanđelja, ali uvijek su mi se pričinjala neobično daleko. Gledao sam ih vjekovima, ona su mi bila kao zadaća, koja se uči u školi i kao pobožan predmet za srce i um. Pristao sam uz njih, ali su mi bila udaljena kao život čovjeka, koji je nekada u prošlosti živio. A danas u Lurdu postala su živ i sadašnji događaj. Sjedio sam s nekim Englezima pred jednim prozorom i promatrao sam, kako čudo nastaje. Vrijeme i prostor je iščezao; stoljeća iznikla i prošla, i ja sam se ovdje divio onome, što su proroci i kraljevi toliko žudjeli, a nijesu vidjeli... Ništa se nije promijenilo; znanost opetuje protiv lurdskih čudesa one iste prigovore, koje je već navela i protiv Kristovih čudesa."

Blašković Stjepan.

USKRSNA VIJEST ANĐELA

Bilo je rano u jutro velikog uskrsnog dana. Tek su prvi traci svjetlosti osvjetljivali noćno jerusalimsko nebo, kad su pobožne žene sa dragocjenim mirodijama u svečanoj tišini krenule na put prema svetom grobu. Htjele su da učine ono, što su na veliki petak radi približavanja subote propustile, naime da sa svetom ljubavlju iznova pomažu tijelo Isusovo i da ga pokriju mirisnim biljem i cvijećem. Sve su te stvari bile sakrivene pod širokim kabanicama, kojima su bile posvema ogrnute. Imale su vjerojatno i malu svjetiljku, da se snađu u tamnoj grobnici. Budući da nijesu znale, da je grob zapečaćen i čuvan od straže, tako su se prepale, kad opaziše, kako su se na tle srušili vojnici — jer je Isus tek netom uskrsnuo. Pobjegle su, i tek se onda opet vraćale na sveti grob, kad su se donekle smirile. Plašljivo stupiše u prednji dio grobnice, gdje im se ukazao anđeo, koji je sjedio na odvaljenom kamenu i povjerljivo im rekao: „Ne bojte se! Vi tražite Isusa raspetoga; On nije ovdje. Dođite i vidite mjesto, gdje ga metnuše." Tada se ohrabre i sagnuvši se uđu kroz niska vratašca u unutrašnji dio grobnice i nađu sve tako, kako je anđeo rekao. Grob je bio prazan, platno lijepo složeno, ali Isusa nije bilo. Tek kad su se vraćale u grad, ukaza im se On i pozdravi ih. One padoše pred Njim ničice, obujmiše mu noge i pokloniše Mu se. Potom pohite u grad da najave apostolima radosnu vijest o uskrsnuću njihova Učitelja.

No to ne bijaše prva vijest, što su je apostoli čuli o uskrsnuću. Magdalena ih je pretekla, iako njezine riječi nijesu bile kadre da razbiju sumnju apostola. Ona se naime nije dala prestrašiti od vojnika, koji su unaokolo ležali po zemlji, nego je odvažno prošla kroz njihove redove i ušla u unutrašnji dio grobnice. Uvjerivši se pak da je grob prazan, odmah je pohitila k apostolima, da im donese prvu vijest. „Uzeše Gospodina mojega i ne znam, kamo ga metnuše." Potom se odmah povrati u vrt, u kojem je bio grob, da s još većom revnošću traži tijelo Isusovo. Tražila je Isusa, raspetoga, sa vrućijom željom, nego ostale pobožne žene, pa joj se On i ukazao prije. No jer ga je i ona samo nesavršeno tražila, ukazao joj se najprije kao vrtlar. Kako tražimo, tako i nalazimo. Ali jer Ga je nesmetano i dalje tražila i jer se njezina duša plamteći od ljubavi uzvinila do junačke ljubavi, tražeći Njega riječima: „Ako si ga ti uzeo, kaži mi, kamo si ga metnuo i ja ću ga uzeti", zato joj se Gospodin pokazao u svojoj ljubavi i zvao je prijateljski po imenu: „Marija!"

Dragi čitatelju! Pobožne žene s Magdalenom i Majkom Isusovom, koje su toliko pretrpjele sa raspetim Isusom, neka sada uživaju u prisutnosti preobraženog Isusa, a mi sjednimo malo tamo na kraju vrta, gdje se usred raznolikog cvijeća i grmlja gordo diže veličanstvena palma. Nešto ću te zapitati. Ne znam, kako se zoveš, niti kako izgledaš, niti kako živiš, ali nešto hoću da o tebi znam: Jesi li ti jedan od onih, koji traže? A što to tražiš? Pogledaj mi u oči, a ruku stavi na srce! Tražiš li strastveno dobra zemaljska, kao da bi te ona mogla usrećiti. Ako se tvoje srce tako prilijepilo uz zemaljsko, ja se bojim — da će ona pregršt zemlje, što će je baciti na tvoj lijes, biti sve tvoje bogatstvo. — Ili tražiš li grčevito i grešno časti ovoga svijeta? Jadniče, trčiš za leptirima, a ipak nijesi više dijete. Pohvalni posmrtni govor, koji će se držati nad tvojim grobom, nestati će kao vjetar i ne će niko više voditi o tebi računa. Gledaj, ja ti hoću dobro. Ostavi se grešnog traženja, jer na tom putu ne možeš naći sreću svoga srca. Nije ti dakako, zabranjeno da težiš za zemaljskim stvarima, to ti je dapače dužnost, ali teži uvijek tako, da sve bude u skladu s voljom tvoga Stvoritelja. Ne daj, da ti se srce odviše prilijepi uz prolazna zemaljska dobra, nego neka ti služe kao ljestve u nebesko i vječnost. Traži sve stvari tako, da težeći za njima ne zaboraviš na Isusa, nego da ga sveudilj usrdnije tražiš. Ako u svim stvarima tražiš Isusa, posvuda ćeš ga naći. Nije li rekao anđeo pobožnim ženama: „Ne bojte se! Vi Isusa tražite." Kako li su divne i utješne riječi ove i za tebe, dragi čitatelju! Ako Isusa tražiš, ne boj se ničesa, jer je tada tvoja duša osigurana i ovdje i u vječnosti. Ali promisli dobro. Nije anđeo rekao samo: „Vi Isusa tražite", nego je još dodao: „Vi tražite Isusa raspetoga!" Zašto anđeo govori o raspetom? Ta Isus je već uskrsnuo! Kako su pobožne žene tražile raspetoga Isusa, a našle Ga u slavi uskrsnog preobraženja, tako ćeš i ti uskrsnuće naći samo po Kalvariji. Mi ulazimo u nebesku slavu samo po križevima i patnjama. U djelu spasenja vrijedio je taj zakon za Spasitelja, vrijedi i za tebe i za sve ljude. I dobro je tako. Ili što misliš? Kad na putu tvoga života ne bi bilo križeva, zar bi barem nešto malo ostalo od one snažne čežnje za nebeskom domovinom, koja pokreće lađicu tvoga života na putu u izgubljeni raj? Nikada nemoj smetnuti s vida tvoj vječni cilj; ako hoćeš da dođeš do cilja, moraš ići po putu, koji vodi do cilja. Taj je put Isus raspeti, koji je o sebi rekao: „Ja sam put." Ako hoćeš da uskrsnuli Spasitelj stoji jednom pred tobom u slavi preobraženja, kakva su ga pobožne žene gledale u zoru na Uskrs, moraš i ti najprije — kao i one — da u svom životu tražiš Isusa raspetoga. Ako hoćeš da na drugom svijetu slavno uskrsneš s Isusom, tada moraš najprije u ovom životu ustati iz gliba grijeha i uskrsnuti od mrtvih. Gledaj, sada je Uskrs, svetkovina uskrsnuća. Priroda, obamrla u zimi, budi se na nov život. Proljeće će granuti u svem svojem sjaju i čaru. Svuda počinje nicati, cvijetati i zeleniti se. Sve ustaje iz groba smrti, a ti hoćeš da i dalje ostaneš u grobu grijeha? Što imaš sa smrću i grobom? Ne, ti moraš živjeti, a ne da gineš i umireš. Zato ustani iz groba grijeha i operi svoju dušu u krvi Božanskog Janjeta. Ono je za tebe ubijeno, ali je za tebe od mrtvih i uskrsnulo. Sada Ono živi nauvijek životom Božanskim. To, dragi čitatelju, to je uskrsna vijest anđela. Život je borba. Bij s Kristom dobar boj, da mogneš i ti jednom, kad uskrsneš, nositi slavnu palmu pobjede.

Priredio: **Josip Haltmayer.**

ISUS SE UKAZUJE MARIJI MAGDALENI IZA SVOGA USKRSNUĆA

ZNAČENJE USKRSNIH JAJA

Najbolji poznavaoci prirode vide u njoj posvuda slike. Tako n. pr. drveća, koja kriju zimi pod svojom suhom korom životne sokove; čudnovato pretvaranje gusjenice u leptira; pčele, koja revno ljeti hranu skupljaju za zimu; proljeće, koje nastaje usred borba; pustoš i uništenja, što ih ostavlja iza sebe mraz u doba cvjetanja; bezbrojni tragovi i spomeni na smrt u živoj prirodi... sve su to slike, slike viših, nadosjetnih i natprirodnih istina. Što više i prirodne su pojave, što ih vidimo u svakidašnjem životu, takve slike. Priroda je tako po neizmjernoj Božjoj mudrosti uređena, da su u njoj slikama izražene i predočene istine i zakoni nadosjetnog svijeta.

Najljepši je primjer ove vrsti jaje. Kako se kršćanin raduje crvenim i šarenim jajima na uskrsne blagdane, koja su postala gotovo nešto bitno toj svetkovini! Ali rijetkima dolazi na pamet ova misao: Zašto se baš jaja bojadišu za Uskrs? Odgovor je kratak: jer nijedna druga stvar ne predočuje tako jasnu sliku uskrsnuća. Jaje uistinu najjasnije iznosi potpunu misao, veselu vijest i vjeru Uskrsa.

Isus spava u grobnom snu u arimatejskoj pećini. Hoće li uskrsnuti, kako je prorekao ili će ga zadržati nijemi kameni grob u sebi? — — Ovako spava u jajetu buduća ptica i probija ljusku, da živa iz nje izađe. Po ovom jaje propovijeda o Isusu Kristu. Na jajetu, koje ti je u ruci, vidiš vanjsku, tvrdu ljusku, ali si tvrdo uvjeren, da u njem ptičica spava i da će u svoje vrijeme iz njega izići. Naša je pak vjera „bit onoga čemu se nadamo, tvrdo osvjedočenje o onom, što se ne vidi" (Hebr. 11, 1). I cijela kršćanska vjera ima svoj korijen u uskrsnuću Isusa Krista. „Ako Isus nije uskrsnuo, ludo je naše pripovijedanje i ludo vaše vjerovanje," piše sv. Pavao Korinćanima. Najstarije evanđelje, prva radosna vijest Novog Zavjeta jest propovijedanje o uskrsnuću Isusa Krista, i u starim pismima svetih otaca zove se uskrsnuće tijela, koje se osniva na uskrsnuću Kristovom, nadom kršćana.

Razlomimo li svježe jaje, ne vidimo u njem nikakvu pticu, pa ipak bi nam se svaki nasmijao, kad bi ustvrdili, da iz tog jajeta ne može izaći živa ptica.

Tako je u jutro prvog uskrsnog dana izašao živi čovjek iz groba u stijeni, iako su u njega položili mrtvaca. Iza velikog petka došla je uskrsna nedjelja, iz prokleta križa posta drvo blagoslova, smrt i život procvjetavaju uzajamno.

Jaje se dvostruko rađa. Prvo ga kokoš snese. Zatim se pod kvočku nasadi, istruhne i prolomi se — i iz njega proizlazi lijepa, živa ptica. Evo kako se na taj način zrcali na jajetu uskrsnuće Isusovo i naše u budućnosti! Isusa položiše zlostavljenog, isprebijanog, izbičevanog i beskrvnog u grob — a u svijetlom tijelu i pobjedničkom sjaju usta iz mrtvih.

A kako će biti jednom s nama? Isto kao i s jajetom! Povjerit ćemo majci zemlji ružnu lješinu sa upadnutim crtama na licu, slučenom krvi i staklenim očima. Ovo će isto tijelo sjati

pri uskrsnuću iz mrtvih u neopisivoj ljepoti. „Sije se u raspadljivosti, ustaje u neraspadljivosti. Sije se u sramoti, ustaje u slavi. Sije se u slabosti, ustaje u sili. Sije se tijelo tjelesno, ustaje tijelo duhovno.“ (1 Kor. 15, 42).

Bojadisanim se jajima darivamo na Uskrs. Ovaj običaj seže u daleku prošlost. Aelije Lampsidije, jedan od pisaca povijesti careva, pripovijeda, da je na rođendan cara Aleksandra Severa (+ 235 poslije Kr.) snijela kokoš crveno jaje. Ovaj slučaj su njegovi roditelji smatrali dobrim predznakom i odkada Aleksandar posta carem, smatralo se jaje predznakom sreće. Od toga doba ušlo je u običaj, da se daju jaja prijateljima i rođacima za čestitku.

Bilo da je ova priča istinita ili ne, kršćanstvu posta jaje uistinu simbolom sreće i veselja. K[illegible] spaseni (1 Pet. 1, 19), a [illegible] o [illegible]mu nam pripovijeda jaje i za [illegible] srcem žudi: uskrsnuće na vječni život i vječnu sreću.

Josip Schmidtt.

KATOLIČKA CRKVA I MIR MEĐU NARODIMA

Nj. Svetost Pijo XI. održao je 12. veljače sv. Misu, koju je čitao na uspomenu desetgodišnjice svoga krunjenja u vatikanskoj bazilici sv. Petra. Tom je zgodom rekao govor, u kojem poziVlje sve ljude na molitvu za mir. Sv. je Otac, zahvaljujući Bogu, što mu je udijelio radost da slavi svoju desetu godišnjicu pontifikata, rekao gledajući svjetske nevolje:

„Božanska je Providnost htjela, da se ova godišnjica provede u trenutku sveopće tjeskobe, teških patnja za narode. Vladari su vrlo zabrinuti i svi tjeskobno traže mir i sredstva, da ga osiguraju.

Mnogi naši sinovi velike kat. obitelji, što više i cijele ljudske obitelji žele da čuju, bilo izdaleka po valovima eterskim, bilo izbliza kao vi, glas Oca i da prime od Namjesnika Kristova riječi svjetlosti i utjehe.

Blažena i bez grijeha začeta Djevica Marija, čije smo ukazanje u Lurdu slavili jučer, nadahnula nas je da odgovorimo toj pobožnoj želji: „Pozivamo dakle sve ljude, izbliza i daleka, da se obrate molitvom Bogu, Stvoritelju, Gospodaru svijeta i naroda, da izmolimo od Njega mir i sredstva, koja bi ga osigurala. Pozivamo vas, da to učinite govoreći iste riječi, što sv. Crkva, ta divna učiteljica molitve, stavlja na usne i u srce i preporučuje našem razmatranju.”

Sv. je Otac stojeći u skupu ganutog puka molio molitve za mir; zatim je završio govor svečanim blagoslovom. Na poticaj sv. Oca Pape čita se u lurdskoj špilji svaki mjesec sv. Misa za mir. Lurdske Gospine novine pišu o tom ovako:

„Cijeli svijet čezne za mirom; vruće ga želi i radi toga postoje među onima, koji hoće da ga ostvare, živa i kadikad oštra različita mnijenja. Vidi se, da prilike sve jače zahtijevaju, da se radi rješenja toga velikog pitanja posegne za molitvom, koja je najjače oružje.

Svakako ne smijemo zaboraviti, ni omalovažavati napore, koji su poduzeti za mir, nego živo i toplo simpatizirati. Ali doista zar nije molitva u prvom redu uvjet za uspjeh, za duh mira među narodima? Zar se ne će svi vjernici ujediniti bez ikakvog sumnjičenja i licemjerja jedino po molitvi?

Sv. je Otac u svom govoru na Božić i nehotice govorio o nalozima, koje su pape toliko puta izdavali radi mira, te je rekao, da jedino radi Boga kani da govori ovaj put o tom teškom pitanju.

I mi smo sretno odlučili da se ujedinimo sa plemenitim namjerama. Počevši od nove godine čitat ćemo jednu misu svaki mjesec u prvu subotu u osam sati u lurdskoj spilji.

Prvu misu u subotu 2. januara i mise u slijedećim mjesecima do epohe hodočašća slavit ćemo sami. U doba hodočašća zamolit ćemo u svakom mjesecu po jednoga od prisutnih biskupa, a pozvat ćemo na misu poslanike sviju narodnosti, koje će biti tada prisutne u gradu Bl. Dj. Marije (Lurdu).

Mjesto za takvu molbu nije li baš svetište Lurda, kuda mnogi dolaze da nađu olakšanje svojim jadima i bolima, gdje se svi staleži, svi narodi bratski susreću zajednički se smjerno i pobjedonosno klanjajući Hostiji, božanskom središtu jedinstva pod zaštitom zajedničke i najbolje Majke, koju Crkva rado pozdravlja kao Kraljicu mira.”

Po želji namjesnika Isusova na zemlji sv. Oca Pape Pija XI. katolici se nalaze u svim zemljama među najgorljivijim braniteljima međunarodnog mira. Ali se tome ne treba čuditi, jer se oni time pokoravaju zapovijesti Gospodina našega: „Ljubite se među sobom.”

Tako su katoličke ženske Lige, internacijonalna Unija, razne nacionalne Lige poslale proglase i molbe sa bezbrojnim potpisima konferenciji za razoružanje u Ženevi. Ovi su službeno, već pri otvaranju konferencije za ograničavanje naoružavanja, predani uredu konferencije.

Jedna manifestacija u Ženevi, kojoj možda nijesu dovoljno priklonili pažnju, jasno dokazuje, da stotine hiljada kršć. žena hoće po čitavom svijetu kraljevstvo mira među narodima, i da će one sve učiniti da dođe do njega. Možemo se nadati u uspjeh te propagande, jer uzdržavanje mira među narodima ne će biti samo puki rezultat naredaba i međunarodnih rasprava, nego će biti mir uistinu moguć i trajan samo onda, kad se narodi slože. Čast dakle katoličkim ženama, koje se u tako velikom broju trude, da uklone mržnju i zavist među ljudima.

Druga manifestacija u Ženevi također je bila vrlo značajna. To je bila vjerska svečanost u nedjelju u jutro 7. februara, uoči otvaranja internacionalne konferencije, u crkvi Naše Gospe, koju je vodio biskup ženevski msgr. Besson. Njoj su prisustvovali mnogobrojni izaslanici konferencije, opkoljeni od pobožne svjetine. Zar to nije novi razlog, da se nadamo

uspjehu, kad se sastaju katolici glavnih krugova najrazličitijih naroda ? A ovaj dobrovoljni sastanak bio je pred oltarom, na kojem se slavila misa za mir među narodima.

Pod pokroviteljstvom kat. Unije za internacionalne studije bila je istoga dana u veče u jednoj velikoj sali u Ženevi veličanstvena narodna manifestacija za ograničenje oružanja. Tu su govorili govornici najrazličitijih narodnosti prožeti s istim dubokim uvjerenjem i vrućom željom da zavlada mir. Prvi je govorio preuzv. gosp. biskup iz Ženeve, Mgr. Besson. Držeći se naputaka Nj. Sv. Pija XI. on je rekao, da se mir, koji bi bio trajan, mora temeljiti na duhu Kristovu.

Pokazao je, da se Crkva ne samo danas brine za međunarodni mir, nego da je ona i prije 1000 godina za pape Benedikta VIII. učinila sve, da se dođe do mira. Rekao je: „Prošlo je devet stoljeća, kako se Benedikt VIII. u istim teškim prilikama, u kojima danas živimo, odlučio bio, da u sporazumu s njemačkim carem Henrikom II., francuskim kraljem Robertom Pobožnim, burgundskim kraljem Rudolfom III. proglasi svjetski mir. Najveća čast ide Papi, koji je znao ovu divnu osnovu zamisliti, premda je bila djelomice i kratkotrajno ostvarena. Na njegov poticaj sastali se sabori, kao na pr. u Poitiers-u 1000. godine, gdje bi odlučeno, da se u buduće svaka prepirka mora riješiti po pravu, a ne po oružju. To je bila točka polaznica za Božji mir. Isto tako bio je početak onih znamenitih biskupijskih udruženja za mir, koje su bile prave mirovne vojske i koje su imale zadaću da se suprotstave svim mogućim sretstvima onima, koji bi usprkos odluka htjeli raspirivati neprijateljstva. Očevidac, klinijski kroničar, Raoul Gleber, dirljivim je riječima opisao ove sastanke: oni su bili posvuda rašireni u drugoj četvrtini jedanaestog stoljeća i zaključivali su mir; oduševljeni je puk dolazio na poklike: „mir! mir! mir!" A biskupi su dizali k nebu svoje štapove kao da hoće staviti mirni narod pod zaštitu Božju." Poslije ove historijske opomene Mgr. Besson završio je: „Mi katolici priređujući ovu današnju svečanost ostajemo dakle vjerni stoljetnoj predaji naše povijesti."

Poslije Mgr. Bessona govorili su govornici, koji pretstavljahu nekoje glavne zemlje Evrope: i Amerike: Francuz Mgr. Beaupin, Englez M. John Eppstein, Poljak M. Halecki (sveučilišni profesor u Varšavi), Jugoslaven, Nijemac Mgr. Schreiber (poslanik u Reichstagu i profesor teološkog fakulteta u Münchenu), poslanik Sjed. Država R. P. Thorning i M. de Reynold iz Švicarske.

S obzirom na uspostavljenje i uzdržavanje mira svi su se slagali u tom, da se treba uteći duhovnim dobrima, a naročito najplemenitijim: vjeri i molitvi. Kad bi svi katolički krugovi primili ovaj lijepi i složni primjer, koji se tako lijepo očitovao među naobraženim ljudima različitih narodnosti, ti bi imali sigurno velik blagotvorni utjecaj na stvaranje toli željenoga mira, a ukinuće ratovanja, koje je sramota za današnji naraštaj. **Mešaroš.**

BLAGOSLOV USJEVA NA MARKOVO

Veoma stari je običaj, da se na dan sv. Marka drže procesije po svim crkvama katoličkoga svijeta. Već papa Grgur Veliki 590. godine poznaje ovaj ophod i zove ga: „svečanost godišnje pobožnosti". Bila je ta pobožnost već tada u običaju, te je nije on uveo. On je samo odredio, da se obdržava 25. travnja, da taj dan odlikuje posebnom svečanošću, jer je po staroj rimskoj predaji sv. Petar došao u Rim baš na taj dan. Inače nema veze sa blagdanom sv. Marka, jer je taj blagdan tek kasnije uveden. Obavlja se u proljeće, kada se priroda budi i kada slavimo Uskrs, pa nas obnovljene duhom okružuje pomirljiva priroda, koja se poslije Adamova pada pobunila protiv čovjeka. U nekim biskupijama spojen je s ovim ophodom i blagoslov usjeva.

Tri dana prije Spasova drže se također ophodi. Uveo ih je sv. Mamerto u gradu Vieni u Francuskoj u 5. vijeku. Kao biskup u tom gradu uveo je te dane, da odvrati od naroda kugu, glad i druge mnoge nesreće, koje su stizavale narod. Papa Leo III. u 8. vijeku uveo ih je u Rimu i propisao, da se obdržavaju u cijeloj katoličkoj Crkvi tri dana prije Spasova. Ti se dani zovu prosni, jer molimo Boga, da nam oprosti grijehe i da nam udijeli nova dobročinstva. Kod jednog i drugog ophoda t. j. na Markovo i u prosne dane mole se litanije svih svetih. Pjesme radosnice zabranjene su zato, jer su to pokorničke procesije.

Ophod na dan sv. Marka počinje riječima psalma: „Ustani Gospodine, izbavi nas". Tad se pjevaju litanije svih svetih. Cijelu pobjedničku Crkvu u nebu zazivamo da nam pomogne zagovorom svojim kod Boga. Tu su prvi anđeli nebeski, apostoli, mučenici, djevice i opet svi zajedno. Kod zaziva: „da se dostojiš plodove zemlji dati i uzdržati", prelazi se na blagoslov usjeva. Kod toga se čitaju četiri evanđelja, a prije svakog dolazi molitva. Molimo Gospodina, da nam podijeli, što želimo. Zatim dolazi evanđelje sv. Mateja. Isus bodri svoje vjerne, da uvijek mole i kucaju na njegovo božansko Srce, jer će postići što mole. Ako čovjek, koji je zao, znade darom razveseliti dijete, koliko će više Otac nebeski, koji je najbolji Otac, neizmjerno sveti Otac...

Poslije molimo, da nas obdari zemaljskim dobrima, ali da nas tako vodi u uporabi istih, da ne izgubimo radi zemaljskih dobara nebeska, radi prolaznih neprolazna, vječna.

Onda dolazi evanđelje sv. Marka. Isus opominje učenike, da mole nepokolebivom vjerom. Ali kod molitve moraju oprostiti, ako što imadu protiv bližnjega, tek onda će oprostiti njima Bog njihove grijehe. Tada molimo Gospodina, da odvede u vječni spas nas, koji ga molimo i da blagoslovi zemaljska dobra.

U slijedećem evanđelju sv. Luke opominje Isus učenike, da se ne brinu odviše za zemaljska bogatstvo. Bez volje Božje ne možemo

ništa, a kad se On brine za gavrane i ljiljane u polju, zar će zaboraviti nas, sliku i priliku svoju, radi kojih je sve ostalo stvorio. Za nebo smo stvoreni i ono nam mora biti prva i glavna briga.

Evanđelje sv. Ivana, koje dolazi zadnje, donosi Isusovu poredbu o čokotu i lozi. Nitko ne može roda donijeti, ako ne ostane na čokotu, Isusu, jer se grane odsječene osuše, a osušene ne služe ni zašto drugo, nego da se bace u oganj. Ovim upozoruje Isus i na to, kako naše molitve jedino po Njemu imadu kod Boga-Oca vrijednost.

U molitvama, što slijede, zazivamo Gospodina, da blagoslovi polja i učini nas vrijednima svojih dobročinstava. Molimo Ga, da blagoslovom kiše orosi polja, dade plodnost zemlji, te Ga svi bijedni uzmognu hvaliti radi dobrote i milosrđa njegova. Molimo Njega, koji daje oblake i kišu, zimu i vrućinu, da odvrati od usjeva svaku nepogodu vremena, buru, grad, sušu, poplave, napokon da blagoslov njegov siđe na polja i ostane na njima. To je molitva sv. Crkve, koja poziva svu svoju djecu, da mole s njome Onoga, koji je sve stvorio i sve može.

Poslije ophoda i blagoslova svršavaju se litanije molitvama, da nam Gospodin Bog oprosti grijehe, oslobodi nas od zasluženih kazna, milostivo nas pogleda; da nam dade mir, koji svijet ne može dati, da nam usplamti ljubav, napokon da prati sva naša djela, da Njemu služimo, što god radili, kako kaže sv. Pavao: „Što god radili ili jeli ili pili sve u ime Gospodina, sve za Gospodina."

Pašiček Pavle.

BLAGOVIJEST

Ljetos nam je sveta Crkva prenijela Blagovijest na ponedjeljak iza Bijele nedjelje, jer bi inače taj blagdan pao na sam veliki petak. Zato se ljetos slavi samo u crkvi. Upravo zato, jer su izvanje okolnosti za ovu godinu potisnule taj lijepi blagdan, još je više potrebno, da se kršćanin katolik zamisli u veliko otajstvo, koje na taj dan slavimo.

Na prvu je Blagovijest započelo djelo našega Otkupljenja. Otac nebeski šalje anđela Gabrijela u Nazaret k Djevici, zaručenoj s Josipom, a ime Djevici bijaše Marija. Možemo si i smijemo zamisliti, kako je ta odabrana duša upravo zaronila u žarku molitvu u tišini svoje siromašne kućice. Njezina je molitva jamačno bila ujedno i najvećim čeznućem za utjelovljenjem Sina Božjega. Ako su riječi proroka tako snažno vapile: rosite nebesa odozgo i oblaci neka dažde Pravednikom, kako li je tek ova najsvetija stvorena duša čeznula za Božanskim Spasiteljem. Njezino se čeznuće doskora ostvarilo. Pred njezinim je licem svanuo anđeo Božji, da joj navijesti utjelovljenje Sina Božjega. U tišini njezine kućice pročuje se blaga vijest, da će se doskora roditi Otkupitelj svemu svijetu. „Zdravo, milosti puna, Gospodin s Tobom..." nježno je zazvonjelo iz ustiju anđelovih. Nebeski sjaj, rajska milina, neopisiva sladost razlijegala se u siromašnoj Marijinoj kući. Preplašila se presv. Gospa na ove riječi, ali je anđeo primiruje: „Ne boj se, Marijo, jer si našla milost u Boga. Eto od Tebe će se roditi Spasitelj svijeta, i nadjeni mu ime Isus...! Još se jednom preplaši nebeska Djevica, kako će postati Majkom Spasiteljevom, kad je zavjetovala Bogu vječno djevičanstvo. I u tome je brzo primiri nebeski glasnik. Njezino će djevičanstvo ostati nepovrijeđeno za uvijek. Materinstvo je ne može povrijediti nego samo još više posvetiti. Ona će začeti po Duhu Svetom, mimonaravnim načinom. Sada Bl. Djevica na sve pristaje. „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj." I u taj se tren dogodilo začeće Sina Božjega u Njegovoj čovječjoj naravi. Riječ tijelom postade i prebiva među nama.

Primivši Božanski Spasitelj na se čovječju narav, ponizio se nepojmljivo. Da Bog postade čovjekom, to je poniženje, koje mi ne možemo nikada pravo shvatiti. U cijeloj stvorenoj prirodi nemamo slike, koja bi nam to poniženje kako tako protumačila. S tim neizrecivim poniženjem počinje On djelo našega Spasenja. Po tome smo mi opet uzdignuti u red djece Božje.

Na ovaj nas događaj sjeća sveta Crkva s blagdanom Blagovijesti. Svake se godine moramo spomenuti ovoga presretnog događaja, kad je sam Gospodin postao čovjekom. Kako je to početak djela našega otkupljenja, i zato najvažniji događaj u našoj povijesti ljudskoj želi Crkva, da se na to spominjemo svakim danom, a ne samo svake godine. Jedamput. Što više triput dnevno nas Crkva opominje na taj presretni dan za nas. Ranim jutrom, kad tek otvaramo svoje oči nakon noćnoga počinka, zvoni s tornja naših crkvi na spomen utjelovljenja Sina Božjega, zove nas na pozdrav Gospin. O podne, kad smo se već dobrano umorili u našim svagdašnjim poslovima, opet će nas zvono upozoriti na pozdrav anđeoski. Na večer, kad se već umorno sklapaju naše vjeđe, još jednom se razlijega večernji glas iz naših zvonika, i zanosno bruji pozdrav Gospin u večernjem sutonu. Mi se tako u tri maha spominjemo, kako je anđeo Gospodnji navijestio Mariji začeće i rođenje Isusovo. Mi izgovaramo i njezine riječi pristajanja: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj." Na to se spominjemo neizrecive Ljubavi Gospodnje, koja Ga je snizila u ovu suznu dolinu. Vječni Sin Oca nebeskoga uzeo je na se čovječju narav, da uzmogne među nama živjeti, poučavati nas, trpjeti za nas i umrijeti, i tako nas otkupiti i spasiti. Postao je sinom čovječjim, da nama podade mogućnost postati sinovima Božjima.

Molimo rado „Anđeo Gospodnji"! U toj će molitvici biti naša zahvalnost spram Božanskog Otkupitelja, što je za nas počeo i do kraja proveo djelo spasenja, bit će ujedno i zahvalnost nebeskoj Majci, koja se tako spremno dala na to, da bude našom suspasiteljicom. Ovu zahvalnost i dugujemo Gospodinu i presv. Djevici. Ta, što bi od nas bilo, da nismo otkupljeni i spaseni?

Dr D. Hren.

KRŠĆANSKA OBITELJ

TEŽAK PUT

(Iz seljačkog života. — Njemački napisao Bruno Giersche.)

„Sad je sve propalo!"

Eckenbur spusti tešku glavu na stol. Njegovo stenjanje zamire u plašljivoj tišini.

— Ama nikoga nema, koga bi mogao nagovoriti, da mi uzajmi!

Vani svira pust vjetar po vrhovima starog drveća. Pljušteći udaraju kapljice kiše na male prozore. Nebo je mrko, prazno i sivo.

— Ivane! — poče seljakinja muklim glasom. — Ne gubi još nade! Budi vedar! Naći će se izlaz iz te neprilike!

Tjeskobne joj se riječi brzo rasplinu u nesnosnoj tišini. Seljak srdito podigne glavu. Na usta mu provali zloradi smijeh.

— Leno, hoćeš li da mi se narugaš? Banka mi je otkazala mjenicu. Nijedne ljudske duše nisam mogao nagovoriti, da mi uzajmi nužnih 4.000 maraka. Eto, sad se samo po sebi razumije, da će Eckenhof za nekoliko tjedana na bubanj!

Žena vidje njegovo promijenjeno lice i preplaši se. A ovaj sad naglo ustane. Kao udarac groma pade mu teška pesnica na hrastov stol.

— Jedno pak kažem! — pokroči on naprijed. — Prije nego li budem morao otići sa Eckenhofa, dogodit će se velika nesreća. Trista godina je Eckenhof u našim rukama. Pa sada da napustim očinstvo? Ne! — Groza me hvata! — Gorjet će! Gorjet će, velim ti, te ne će od njeg više ostati ni koliko je crno pod nokrom!

— Ivane! Ivane! krikne seljakinja. Kakvo ti sotonsko djelo ne pada na pamet?!

Ona se baci mužu na prsa. Ovaj je osorno odgurne rukom.

— Ivane, promisli de! — moli ga žena. Ja — ja ću još naći izlaz!

Muž se opet zlokobno nasmije, a taj smijeh je u tom tijesnom prostoru zvonio okrutno, muklo i prijeteći.

— Ti? Pa u tri kratka dana?

Ona prečuje naglasak njegovih riječi.

— Jest, ja! — reče Lena čvrsto i odlučno. I, ako Bog da, u ta tri kratka dana!

Kad je Eckenbur čuo ove odlučne riječi, pomalo se osvijestio i nesigurna se koraka dovuče do stola i opet se teško spusti na stolicu.

* * *

Eckenburova se žena još isti čas spremi i pođe u susjedno selo, gdje joj je stanovala imućna i brojna rodbina. Puna pouzdanja navrati se najprije u roditeljsku kuću. No njezin brat sažme bespomoćno ramenima, kad mu je izložila svoju molbu.

— Četiri tisuće maraka? Leno, za sve na svijetu, reci mi jednog seljaka, koji bi imao dandanas 4.000 maraka!

Posve slomljena pođe Lena. dalje.

U susjednoj kući, gdje joj je bio drugi brat, Andrija, nije Lena ništa bolje prošla svojom molbom. Isto tako i u ostalim kućama, kud je zašla. Svud je čula sličnu pjesmu: „Loša vremena! — Silni porezi! — Jadne cijene!

Sasvim skršena otišla je Lena iz posljednje kuće. Što sada? Ni jedan jedini se nije našao u čitavoj rodbini, koji bi se htio zauzeti za Eckenbura. Bezutješno i bespomoćno čekala je još na putu. — Ali — približuje se noć! — Ona mora kući!

Znade još jedan put. I ona zna, da je ondje pomoć. — Ali kako da nakon toliko godina dođe Hermu pred oči? Ali ipak, to mora biti! On mora njoj za ljubav spasiti ponositi Eckenhof. S tom odlukom povrati se kući.

— Pa? — podigne Eckenbur teško i mutno lice. Lena duboko spusti glavu i ne odgovori.

— Da, da, Leno! — rugao se Eckenbur s nekom ciničkom zloradošću, — kod novčarke prestaje svako rodbinstvo!

— Samo malo strpljivosti, Ivane! Samo još jedan dan! — šaptala je turobno njegova žena. — Čekaj, dok još sjutra pođem na jedan, posljednji put. Tada možeš ti da govoriš!

* * *

Drugog dana stiže gospodarica Eckenhofa u Brachhof. Herman Klatt nije mogao da vjeruje svojim očima, kad je vidio Lenu pred sobom. Ona mu se u mladim godinama svidjela, pa ju je htio učiniti gospodaricom Brachhofa. Ali njezina se želja, na njegovu žalost, najednom promijenila i ona pođe za Eckenbura.

— Srdiš li se još uvijek na me? — zapita Lena tiho i pocrvenjevši ponikne pogledom.

— Nebo mi je svjedok! — reče iznenađeni Brachbur i ponudi je da sjedne. — Ta ja imam lijepu i dobru ženu i tri sina, a k tome i posve zgodan posjed. Leno, radi toga se ne moraš nikad prekoravati!

Časak bi tiho u sobi. Lena je tražila pravu riječ. A ovaj joj pođe u susret:

— A sada, Leno, u čemu je tvoj posjet?

Stidljivo izloži mu Lena svoju molbu. Brachbur uzmakne nekoliko koraka natrag.

— Ja? — Ja bih upravo imao biti taj?

— Jest, uistinu nitko drugi, nego ti!

Brachbur je kolebao u mislima. Htio je da bude tvrd. Htio bi nepriliku vratiti neprilikom. Tjeskobna je neizvjesnost među njima.

— Herme, pomozi nam! Radi se o kući!

Ovaj stoji još uvijek neodlučan. Tad je pogleda u oči. Ta dva oka, što ih još uvijek nije posve zaboravio! Ta divna dva oka na omršavjelom već licu! — I Brachbur joj pruži ruku:

— Leno, dobro je, neka bude! Ja ću za Eckenhof 4000 maraka uzajmiti!

* * *

Teški nemir tjerao je Eckenbura ženi ususret. Ali on nije ni pitao; ta na njenu je licu napisano: kuća je spasena! Bez riječi zagrli ženu.

— A tko nam je učinio tu veliku uslugu? — Lena ga mirno pogleda.

— Brachbur!

— Leno, nikad nisam mislio, da je u tebe toliko snage! Bog neka znade, to je sigurno bio tvoj najteži put!

Franjo Jagić.

OROŠENE IVANČICE

(NASTAVAK.)

U novome domu.

Novi dom Ivančice bio je doista krasan. Oveći dvorac opkoljen vrtom cvjetnjakom i povrtnjakom nalazio se u crnogoričinoj šumi na jednoj visoravni usred Karavanki. Nasuprot se otvarao čarni vidik na Julijske Alpe. Tu je oko zapazilo pitomu crnogoricu, grmlje i travu, napokon goli kamen i bjelinu snijega. Ruka je Svemogućega tako prekrasno svrstala one bregove od nižih pa sve do onih najviših, između kojih se osobito isticao naš opjevani orijaš nebotični Triglav. Prema jugoistočnoj strani se sjajilo plavetnim sjajem ubavo i milovidno jezero. Dvorac je gospodina Ljerka bio na jednoj između najljepših točki Gorenjske. I bliža mu je okolina bila vanredno lijepa kao kakva pjesma. Crnogorične šume, sive pećine, trava s bijelim narcisama, vrlo velikim ivančicama i krasnim papratima, sve je to zadivilo dušu Ivančice. No ni u svoj prirodnoj ljepoti ni u lijepom i ljubaznom postupku staroga Ljerka i družine, ni u odličnoj opskrbi nije našlo srce njezino sreće. Njezina je sreća i milina, zadovoljstvo i radost bila svakim jutrom u župnoj crkvi kod sv. Mise i Pričesti i preko dana uz maloga Ivanka. I kasnije, kad je nakon mjesec dana započela, nakon odlaska sobarice, s novim poslovima, ipak je uvijek dospjela na ono, što je duhovno i za njegovanje maloga Ivanka. Stari se Ljerko čudio njezinoj tolikoj marljivosti, a osobito tako nježnoj brizi i pravoj ljubavi k Ivanku. Višeput joj je štogod o tome i spomenuo, njezin je odgovor bio uvijek jednak:

„Ja vrlo volim djecu, lijepu prirodu i lijepu knjigu".

U kući je staroga Ljerka vladao lijepi mir Božji. On je bio naime čovjek mirne ćudi, vrlo ljubazan sa svakim, učtiv i profinjena ponašanja, visoko naobražen i učen čovjek, a nada sve duboko pobožan. S družinom je bio vrlo dobar, prijazan i blag. Ivančicu je napose štovao radi njezine savjesnosti u poslovima i poticao je, neka samo ustraje u svojim djelima pobožnosti, a ona se osjećala sretnom i zadovoljnom. Bolne uspomene života izmamile su joj često puta suze na oči, kojima je orosila kiticu ivančica, stavljenih pred kip Gospe Lurdske u župnoj crkvi, ali ona je bila zbilja posvema zadovoljna. Često je o tome zapodjenula s Gospodinom u Svetohraništu ovakav razgovor:

„Premili moj Isuse, Ti si me u ljubavi svojoj ipak usrećio. Ja sam danas sirotna služavka, mjesto da sam učiteljica ili supruga liječnika, ali uza Te sam sretna. U svojoj sirotinji imadem Tebe, Ti si mi dao i to, da mogu uzgajati svoje dijete, premda pomno krijem pred cijelim svijetom, da je to dijete moje. Stari ga je Ljerko prigrlio, i dao mu je svoje prezime. On će ga i školati, i jamačno lijepo opskrbiti, jer ga je zavolio, ili bolje, jer si Ti taknuo njegovo srce, da u njemu procvate ljubav spram mojega djeteta. Hvala Ti na svemu. Teško mi je dakako, što moje dijete ne ima moje ime, još mi je teže, što ga ne smijem učiti, da me nazivlje svojom majkom, ali i to sve teško prikazujem od srca rado Tebi i presvetoj Majci nebeskoj. Najviše se veselim, što smijem svoje dijete sama uzgajati. Ako mi Ti dadeš milosti, ja ću ga uzgajati za svećenika. Znam, da se pobožni Ljerko ne će tome protiviti. Oh... Isuse, a Ti daj milosti, Ti, koji si sama Ljubav i milost, i Ti, Gospo Lurdska, koja si posrednica sviju milosti."

U radu, u brizi za Ivanka i u svojim pobožnostima proživjela je Ivančica u novome domu već preko četiri godine, koje je nazvala godinama sreće, zavijene u žalosnu koprenu bolnih uspomena, ali ona se ipak osjećala sretnom. Višeput se sama pitala, hoće li tako ostati, ili zar je zbilja ne čekaju više kušnje i trpljenja na tome svijetu. — Zar će joj neprestano sijati sunce i na večer je svojom draži obasuti srebrnasti mjesec. Zar ne će nadoći crne i guste oblačine, zadunuti strašna bura i oluja. Na takve je misli upravila svoj pogled prema crkvi, i uzdahnula:

„Božanski moj Spasitelju i nebeski Učitelju predanja i trpljenja, dopusti samo to, da Ti Tvoja nevrijedna službenica znade spokojno šapnuti: Sve za Te, presveto Srce Isusovo."

Nadošao je naskoro čas, u koji se nadvili crni oblaci na dosele tako vedro obzorje života njezinoga. Stari je Ljerko dobio pismo od neke svoje rođakinje Marice sa zamolbom, da je uzme u svoju kuću. Suprug joj je umro, djece nema, uzdržavat se može na tome svijetu jedva jedvice, a njemu će, kao udovcu, dobro doći za gospodaricu u kući. Starac dobroga srca pozvao je odmah rođakinju u kuću. Sad se u kući sve okolnosti života iz temelja promijenile. Gospođa Marica, živčano bolesna žena, donijela je u kuću sa sobom nemir, viku i srdžbu. Onaj dvorac, koji se odlikovao tišinom i mirom Božjim, sad je odjekivao od neprestanih grdnja i galama, u njem je zavladala srdžba i jad. Stari je Ljerko umirivao svoju rođakinju, ali to je bilo uzaludno. Nakon nekog vremena, kad se u kući bolje udomaćila, vikala je svakim časom i na njega, premda je o njemu posvema ovisilo njezino uzdržavanje. On je obično ostao miran i žalio svoju jadljivu i živčano rastrojenu rođakinju. Najviše je osjećala promjenu u kući družinčad, a među svima nježna Ivančica. Neprestana predbacivanja, prigovori, srdžba, vika i galama urodila je time, da se družina često mijenjala. Nitko nije mogao ni htio podnositi užasnu ćud gospođe Marice. To je činila i morala činiti samo i jedino Ivančica. Ona ne može otići iz kuće, a svoje dijete ostaviti ondje. Razmišljala je na sve načine. Već je odlučila ponovno tražiti u Hrvatskoj koje učiteljsko mjesto, starome Ljerku povjeriti cijelu istinu i onda, dobivši dijete, vratit se u domovinu, gdje se političke prilike izmijenile. Ipak se nije mogla na to odlučiti na laku ruku. Jednom je uz Božanskoga Sužnja Ljubavi ovo molila:

„Premili moj Isuse, ostat ću ovdje i trpjeti, ne ću si olakšati taj prebolni život, nego ću uza Te biti strpljiva, a sve ću prikazivati Tebi i nebeskoj Djevici za ljubav, moleći jedino to, da vas sve to više uzljubim i svoje dijete za anđeoskog svećenika uzgojim..."

(Nastavit će se.)

VJESNIK SV. JERONIMA
UREĐUJE DR JOSIP ANDRIĆ

GLAVNA GODIŠNJA SKUPŠTINA HRVATSKOGA KNJIŽEVNOGA DRUŠTVA SV. JERONIMA

U četvrtak 25. veljače održana je u Zagrebu glavna godišnja skupština Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima. U 8 sati društveni predsjednik Ljudevit Knežić, opat i kanonik, služio je pred žrtvenikom sv. Jeronima u zagrebačkoj katedrali misu za sve jeronimske članove. U 9 sati održana je prva hrvatska katolička kinematografska konferencija u prostorijama Jeronimskoga Književnoga Društva. U 10 sati društveni je predsjednik obavio blagoslov Kuće Dobre Štampe, koja je već potpuno sagrađena, uređena i nastanjena, a koja se nalazi na uglu ulica Kraljice Jelene i Kralja Tvrtka.

U 11 sati započela je u Jeronimskoj dvorani godišnja glavna skupština. Predsjednik društva opet Ljudevit Knežić pozdravlja brojne povjerenike i članove, koji su se okupili na ovu 64. redovitu jeronimsku godišnju skupštinu, a zatim je održao govor, u kojemu je istakao, kako je veliko djelo dovršeno gradnjom Kuće Dobre Štampe, te je izrekao posebnu hvalu i priznanje društvenom blagajniku dru Stjepanu Markulinu, koji je vodio glavnu brigu oko tog djela, pa je zahvalio i njemu i ostalim dobrotvorima, koji su novčanom pomoći pomogli i olakšali ostvariti podignuće Kuće Dobre Štampe. Sjeća se zatim velikog jeronimskog prijatelja velikog istarskog biskupa dra Jurja Dobrile, čijoj se uspomeni prigodom pedesete godišnjice smrti Društvo odužilo izdavši knjigu F. Barbalića o vjerskim prilikama Hrvata i Slovenaca u Italiji. On je bio najveći dobrotvor Društva sv. Jeronima pa neka bude uzor svima, koji bi i danas trebali i mogli pomagati tu najzaslužniju hrvatsku ustanovu. Sjetivši se još i jubileja vrhbosanske nadbiskupije, čiji je osnivač nadbiskup dr Štadler bio odbornik Društva sv. Jeronima, završio je predsjednik svoj govor.

Iza predsjednikova govora je potpredsjednik Društva dr Velimir Deželić st. čestitao opatu Knežiću dvadesetu godišnjicu predanog i zaslužnog predsjednikovanja i upravljanja Jeronimskim Književnim Društvom iznijevši ukratko glavne karakteristike njegovih zasluga, napose njegova načina u radu i saobraćaju s pojedinim odbornicima Društva.

Predsjednik je dirnut i zahvaljujući Bogu veseli se, ako je u svom nastojanju i radu u Jeronimskom Društvu učinio nešto korisno za naš narod.

Zatim društveni bilježnik dr Josip Lončarić iznosi opširan izvještaj o poslovanju Društva u prošloj godini. Od posebnog je interesa bio izvještaj o raspačavanju jeronimskih knjiga tokom prošle godine: raspačano je ukupno 198.510 knjiga, od toga otpada na „Danicu" 48.024 komada, na „Almanah Gospe Lurdske" i „Razgovor ugodni" ukupno 17.530, na redovna izdanja (bez „Danice") 61.485 komada, na izvanredna izdanja 31.796 komada, na Knjižnicu Dobrih Romana 18.000, na molitvenik „Kruh nebeski" 14.170, na knjižicu „Nasljeduj Krista" 720, a na razne knjige 6.785 komada.

O društvenim financijama i gospodarstvu izvijestio je blagajnik dr Stjepan Markulin. Prometna glavnica iznosila je 2,886.904.75 Din, čista imovina 1,963.379.79 Dinara, troškovi svih edicija i uprave iznosili su 2,607.960.32 Din, a sveukupni prihodi 2,650.847.82 Din. Uvaživši sadašnje opće gospodarsko stanje sastavljen je nešto reduciran proračun za narednu godinu.

O prošlogodišnjim društvenim izdanjima izvijestio je glavni urednik dr Josip Andrić. Njegov je izvještaj obuhvatio: 1. Redovna izdanja; 2. Izvanredna izdanja; 3. Knjižnicu Dobrih Romana; 4. Knjižnicu Općeg Znanja; 5. Knjižnicu Društvene Pozornice; 6. Jeronimske časopise i to: „Obitelj", „Krijes", „Mala Mladost", „Naša Gospa Lurdska" i „Hrvatska Prosvjeta"; 7. Putničko odijeljenje; 8. Filmsko odjeljenje i 9. Sekretarijat Saveza slovenskih katoličkih književno-nakladnih društava. Iznio je zatim nacrt izdanja za narednu godinu i zahvalio svojim suradnicima, kojih ima 265 na broju. Na koncu je iznio rezolucije filmske sekcije, koje donosimo u filmskoj rubrici ovoga broja „Obitelji".

Iza izvještaja cenzuralnoga odbora i iza izbora novog cenzuralnog odbora pročitano je nekoliko prijedloga vrijednih jeronimskih povjerenika i suradnika, koje je skupština uputila odboru na uvaženje. Zatim se razvila diskusija o jeronimskim izdanjima, u kojoj je učestvovao veliki dio skupštinara. Skupština je trajala duže nego obično, jer je za sva pitanja vladalo veliko zanimanje, te se pokazalo i opet, kako je opsežan i zaslužan rad ovoga našeg drevnog društva, koje kroz lijepi niz godina djeluje na korist i napredak hrvatskog naroda i njegove kulture. I u ovim kritičkim danima to zaslužno Društvo treba da nam ostane ono, što nam je i dosada bilo.

Spomen iz Svete Zemlje svakoj hrvatskoj kući jest cvijet iz Jerusalima, koji je blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Marijine. Takav cvijet dobiva svatko na dar, tko daruje najmanje 10 dinara za hrvatski Gospin oltar u Jerusalimu.

DOBRA KNJIGA

„Zlatarevo zlato" je najnovija jeronimska knjiga. To je drugo djelo znamenitog hrvatskog književnika Augusta Šenoe, koje je prigodom pedesete godišnjice izdalo Društvo sv. Jeronima. Prva knjiga je roman marljive hrvatske učiteljice B r a n k e, koja je sve svoje sposobnosti uložila u blagoslovljeni rad za svoj ljubljeni narod. U „Zlatarevom zlatu" ta ljubav prema hrvatskom narodu očituje se također na svakoj stranici, no ovdje nam pisac iznosi pred oči živa povijesna lica iz našega bijelog Zagreba i svoju ljubav prema njegovoj starini. Kod znamenitih Kamenih vrata na zagrebačkom Griču živi stara Magda paprenjarka, stari zlatar Krupić i njegovo „zlato" — lijepa Dora. Sudbinu Dore i medvedgradskog plemića spleo je Šenoa među povijesne događaje, pa tko počne da čita ovaj roman, ne može da ga pusti iz ruke: zanimljivosti iz hrvatske povijesti, iz starog Zagreba, pa oni raznovrsni događaji, koje Šenoa znade upravo majstorski opisati, zanesu naše srce i našu maštu i mi ih proživljavamo, kao da se odigravaju pred našim očima. — „Zlatarevo zlato" naručuje se kod Društva sv. Jeronima, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Cijena 30.— dinara, uvezano 40.— dinara. — Svaka hrvatska kuća treba da kupi po koje djelo najvećeg hrvatskog romanopisca Augusta Šenoe na uspomenu pedesete godišnjice njegove smrti!

Nova dječja knjiga. Jeronimsko je društvo za Uskrs izdalo jednu vrlo lijepu dječju knjigu: „U k l e t i p l o v c i". Napisao ju je poznati češki književnik Julije Zeyer, preveo Makso Kuntarić, a slikama ukrasio Kamilo Ružička. U toj su knjizi opisane brojne zgode i nezgode kraljevića Maelduna i njegove družine po sjevernom moru. Knjiga će svakome omiljeti, kao što je omiljela i druga jeronimska dječja knjiga „Trnova Ružica". Lijepo je opremljena i ukusno uvezana, a stoji 25.— dinara. „Trnova Ružica" i „Ukleti plovci" sigurno su najbolji darovi vašoj djeci i vašim mladim prijateljima. Naručuju se kod Jeronimskog Društva, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

U dubravi Božjega slavulja. — U nakladi Saveza Trećega Reda u Zagrebu tiskana je prekrasna knjižica »*U Dubravi Božjega Slavulja*«. Sama stvar zaslužuje oznaku: *Prekrasna knjižica.* U nekoliko poglavlja crta učeni i priznati naš književnik Nedjeljko Subotić sveta mjesta franjevačke kolijevke. Tu se potanko opisuju tamošnja svetišta i samostani sa svim svojim umjetninama, bajnom prirodom, krasnim vidicima, a napose sa svojim velikim svetinjama. Stil je pisca na vanrednoj visini, i upravo zato imade djelo posebnu književnu vrijednost. Svaki je opis tako zanimljiv i privlačiv, da se svaki redak upravo požudno čita. Dojmovi iz onih mjesta prikazani su živo i vrlo zanimljivo. Osobito su lijepo opisane osobe iz one davnine, koje su uz velikoga asiškoga Patrijarku sudjelovale u njegovom djelu. Kroz cijelu se knjigu provlači neka posebna milina i slatkoća, da čovjek čitajući doista uživa i u samoj stvari i u veličanstvenoj uzvišenosti misli i u krasnoj pjesničkoj formi. Pisac je uspio slušati i zapamtiti divne melodije svetoga Božjega slavuja, koje je on pjevao u svojoj dubravi, a uspio je, da nam ih u svojoj knjižici zbilja krasno reproducira. — Djelo će s velikim zanimanjem pročitati svaki barem malo izobraženiji čovjek, a pravome inteligentu bit će na užitak i korist. Cijena knjizi 15.— dinara. Naručuje se kod: Treći Red, Zagreb, Kaptol 9.

Dr D. Hren.

ŠIROM SVIJETA

ISUSOVCI PROTJERANI IZ ŠPANJOLSKE.

Predsjednik španjolske republike Alcala Zamora, koji se inače pokazivao tobože kao „dobar katolik" potpisao je nedavno odluku, kojom se isusovački red raspušta. Isusovci više ne smiju živjeti zajedno, a sva imovina njihova reda prelazi u vlasništvo države, koja će tu imovinu upotrijebiti u „dobrotvorne svrhe". Po posebnom odboru izvršit će se popis čitave imovine, a ministarstvo pravde odredilo je, da se taj popis ima obaviti u roku od 10 dana.

Protiv ovoga nepravednoga nasilja španjolske vlade ustali su svi španjolski biskupi zajedničkom pastirskom poslanicom odlučno prosvjedujući protiv kršenja vjerske slobode i prava Crkve. U istoj poslanici daju biskupi svojim vjernicima i upute, kako da urede svoj vjerski život, kako da zaštite roditeljsko i crkveno uzgojno pravo i kako da se vladaju prema novoj državnoj vladavini.

Vlada je odredila, da se isusovci u roku od 10 dana imadu razići. Preko 3.000 isusovaca ostavilo je brojne samostane iz 5 velikih isusovačkih provincija, no nijesu svi izašli iz Španjolske, nego samo srednjoškolski i sveučilišni profesori; ostali se još zadržavaju u zemlji.

Katolici su se sa žalošću dijelili od svojih dobrotvora priređujući demonstracije i javne manifestacije u znak priznanja za njihov požrtvovni rad.

U nekim bivšim isusovačkim školama imala je započeti obuka sa državnim nastavnicima no đaci su u ogromnoj većini odustali od pohađanja tih škola. Isusovci su u Španjolskoj o svom trošku bez državne pomoći uzdržavali: 6 sveučilišta, 20 srednjih škola, 4 trgovačke škole, 2 astronomska opservatorija, 6 kuća za kulturne radnike, 39 raznih uzgojnih zavoda i 15 kuća za duhovne vježbe. Osim toga su imali mnogo pučkih škola, gdje su se besplatno uzgajala djeca. U samom glavnom gradu Madridu su podržavali s pomoću Marijinih kongregacija 121 školu, koju je polazilo 20.000 djece. Oni su držali nedjeljne i noćne škole. Računa se, da su isusovci u Španjolskoj uzgajali oko 100.000 djece muške i ženske.

Sve je to razorila nova bezbožna vlada jednim potezom pera. Španjolski su katolici marljivo polazili crkve i molili se Bogu, ali se nijesu organizirali i spremili na nenadani boj, kojega je započela vlada izabrana pomoću njihovih glasova. Prije su vukli izborna kola s liberalcima i protivnicima vjere. Sada se istom spremaju na buduće izbore koje zavlači vlada. Međutim će još mnogo zla učiniti Crkvi i spremiti izborni zakon, da što više spriječi organiziranu moć katolika, koji su spavali onda, kada je bilo vrijeme za rad.

Katolički poslanici iz Baske u Navari uputili su generalu isusovačkog reda u Rimu pismo, u kojemu oštro ustaju protiv izgona isusovaca i zahvaljuju na svim dobročinstvima, kojima je isusovački red zadužio španjolski narod. Izrazuju svoje nade, da će ipak jednom doći čas, kad će se isusovci moći nesmetano vratiti u zemlju.

CVIJET IZ JERUSALIMA

blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar

KRALJICI HRVATA U JERUSALIMU!

DAROVI ZA OLTAR U JERUSALIMU

Osim darovatelja oglašenih u prošlim brojevima darovali su za oltar Majke Božje u Jerusalimu još i ovi: Don D. Lepeš iz T. sakupio 365 Din. — Po 200 Din: Ž. Vasić iz Zagreba. — Po 140 Din Marijina kongregacija građana iz Sarajeva. — Po 120 Din sakupili M. Božanić iz V. i P. Soko iz O. — Po 100 Din: K. Španić iz M. P., A. Benković iz V., M. Vujnović iz Zagreba, J. Marković iz L. G., J. Vimer iz Zagreba, Im Bognar i Miković iz Zagreba, o. Lj. Galić iz P., S. i M. Blažević iz P. S., B. Majerović iz V., S. Šplorer iz Č. sakupio 100 Din., S. Pavelić iz O., I. Mikić iz G. F. Troha iz Č. i M. Stipanović iz Post Office. — Po 50 Din: S. Jarić iz Zagreba, M. Pusić iz V., M. Kučić iz K., M. Rožić iz V. R., D. Ulrich iz V. i J. Kober iz B. D. — Po 45 Din: M. Šutej iz S. — Po 40 Din: M. Srakić iz I. — Po 35 Din: P. Zec iz T. — Po 30 Din: M. Perak iz O. — Po 30 Din: V. i M. Jurković iz V., I. Forko iz K., I. Tomić iz Š. P., M. Himelrajh iz Č., T. Školjarev iz K., M. Kitteser iz O., S. Srakočić iz D., I. Primožić iz D., M. Vlainić iz V., M. Šumiga iz Z., P. Sivjanović iz G. P., Lj. Brovet iz Č. — Po 28 Din: A. Sporcich, A. Kusovacic, A. Mufich, M. Skufca, M. Jelenik, A. Matković, M. Ribić, J. Klarić i A. Ribić iz Crested Butte. — Po 25 Din: B. Đanić iz Detroit Mich. i A. Kurečić iz Z. — Po 25 Din: S. Kanelić iz Š. i S. Bosiljevac iz K. — Po 23 Din: T. Bilić iz B. — Po 20 Din: M. Ševura iz Ž., V. Šimunović iz R., S. Salacan iz O., B. Jakopović iz Č., S. Valiček iz B., M. Pojar iz J., M. Troha iz G., D. Ljubaj iz V., A. Pišl, T. Šuvić, M. Kadić i M. Tropš iz V., A. Španić iz Č., J. Ludwig iz O., I. Jarić iz V. K., J. Hausler iz Zagreba, J. Mattanovich, Palika Mattanovich i P. Mattanovich iz B., J. Jurka iz K., J. i K. Belančić iz P., M. ud. Glavinović iz S., L. Wilhelm iz B., B. Grgić iz P., M. i N. Pleše iz D. — Po 15 Din: M. Srakić iz I., I. Strojan iz T., B. Šenko, Beretinec, K. Paršić, A. Kutuzović i M. Kutuzović iz V., J. Blažeković iz Zagreba, A. Šipak iz P., M. Šepak iz Č., M. Depali iz M., S. Fischer iz Zagreba, D. Paszovsky iz Zagreba, A. Devald iz R., P. Vuković iz G. — Po 12 Din: S. Škvorčević iz D. — Po 10 Din: A. Mixich i J. Mixich iz Checie, K. Lazić iz V., V. Kulčar iz P., M. Pubić iz B., F. Knežević iz B., M. Fintić iz V., M. Pokorny, E. Eržen iz N. K., J. Žmegač, J. Haknberg i Đ. Kovačević iz V., M. Špoljarić iz H., J. Bohm iz E., B. Kovačević iz V., Ivka, Pavka i Manda Šarić iz N., Lj. Salaj, Mandić M., K. Mandić, E. Ivanušić, M. Nikolić i M. Mikinac E. Filković iz B., A. Žunac iz B., J. Fluks iz G., A. Fluks iz C. T., M. Pavičić iz K., J. Galeta iz P. S., J. Matić iz C., L. Glaser, A. Maretić, A. Horvat, P. Marbach, I. Magdić, A. Trainer, I. Dragašević, B. Kamerer, K. Katelikković, M. Putunović, J. Gregurić, G. Šmidt, M. Žerav, M. Levaković, J. Ambrinac, S. Gregurić, K. Tvrdković, A. Čordašić, M. Tomašević, M. Senčić, M. Čelikković, M. Laib, R. Gečić, A. Čaleković, A. Tomašević, T. Jegl, L. Barić, J. Čutić, R. Gojković, M. Liščić, L. Japundjić i D. Kremer iz V., M. Šmidor iz N. P., K. Bohunek iz Lj., A. Sertić, P. Rišavi iz V., J. Herceg iz M., J. Žegarac iz S., Š. Kiš, R. Gribli, A. Jaklić, J. Petraš, I. Keserica, B. Baničin, I. Mikuljec, K. Perak i N. Čip iz N. B., N. Kolić iz S., M. Kvejan iz M. S., V. Jurković iz V., D. Kućan i I. Ružić iz H., M. Buturyac iz D. R., T. Bujger iz B., M. Kos i N. Kranjec iz R., N. Galović, B. Vrbanec i Z. Potočki iz K., J. Halači iz B., T. Polić iz S. Sl., A. Velić iz P., M. Slović iz Z., J. Čunčić iz C., G. Matacin iz P., I. Matošiček iz M., S. Prša iz M., N. N. iz Zagreba, J. Kolbe iz Zagreba, F. Škrlec iz Z., M. Perakković, J. Perakković, Lj. Trgovčić, B. Maglić i M. Perakković iz B., G. Bauer iz C., č. s. Pacijana iz Zagreba, J. Delija iz L., B. Kapaut iz C., I. Grgić, M. Graovac, P. Makovnik, T. Tuma, V. Perković i F. Orešković iz S., M. Mustač i J. Novak iz Sv. M., K. Kapaut iz C., N. N., K. Milinović i L. Špiček iz N. G., H. Starčević iz Zagreba, č. s. Klementina iz Zagreba, A. Pirih iz C., R. Fučak iz P., M. Lukić iz O., K. Golubović iz D., A. J. Krznarić iz Zagreba, F. Eršišnik iz Zagreba, A. Martinović iz C., T. Mikić iz D., J. Gerovac iz J., I. Mattanovich iz B., M. Maršić iz B., obitelj A. Ćosić iz D. M., M. Toma (12.50 Din) i N. Grbin iz D., K. Cvetić iz K., J. Bradić iz S., F. Penić-Grgaš iz K., P. Puškarić iz Zagreba, M. Šubat iz Z. i N. Staza iz D. K. — Po 8 Din: M. Vizec iz N. Č. — Po 5 Din: B. Bertić, F. Zaluški, J. Benak, M. Štely, L. Thill iz V. — Po 4 Din: Dj. Dragašević iz V. — Po 3 Din: F. Gjeneš iz K. — Po 2 Din: A. Petikić i F. Smidt iz V.

Osim darovatelja, koji su u prošlim brojevima oglašeni, darovali su za Kuću Dobre Štampe još i ovi: 150 Din O. Gottwald iz Zagreba. — 105 Din M. Švrkan iz K. — 100 Din M. Stipanović iz S. — 25 Din M. Juričević iz I. K. — 20 Din D. Dudaš iz R. K. — 15 Din M. Štiglić iz M. — Po 10 Din R. Danić iz V., A. Durlen iz C. i E. Černy iz B. N.

Nacrt vučenja **Srećaka za gradnju katedrale** Dobrotvornog Društva Sv. Vinka u Beogradu **zadovoljava i najvećim zahtjevima!** jer za **glavni zgoditak od Din 5,000.000.—** potreban je samo jednokratan ulog od svega **Din 200.—**, **dok sa najmanjim ulogom od Din 25.—** možete dobiti zgoditak **od Din 625.000.—. Nema igre na kola! Jednokratan ulog! Dobici: 2 × D. 2,500.000.—, 2 × D. 500.000.— 10 × D. 100.000. 100 × D. 10.000.—.** Cijene srećaka: Dupla srećka Din 200.—, 1/1 Din 100.—, 1/2, Din 50.—, 1/4 Din 25.—. **Nema igre na klase! Jednokratan ulog! Jedino vučenje: 1. Maja** 1932.! — Prodaju vrše: svi župni uredi, kolekture, novčani zavodi, crkvene i dobrotvorne ustanove ltd. **Centrala: Beograd,** Ulica Jovana Ristića 20. **Prodajna podružnica: Zagreb,** Tvrtkova ulica 5.

NEDOSTATKE KOŽE

kao sunčane pjege, prištiće, nabore, mrlje na koži itd. trebalo bi liječiti samo sa medicinski djelujućim sredstvima. Fellerova Elsa-pomada za zaštitu lica i kože bezuvjetno je pouzdana. Uz unapred poslanih 40 Din 2 lončića franko, pouzećem 10 Din više. Isto toliko stoji Fellerova jaka Elsa-pomada za porast kose. Obe se naručuju kod ljekarnika **Eugen V. Feller, Stubica Donja.** Centrala **196.** Savska Banovina.

ŠIRITE „NAŠU GOSPU LURDSKU"!

Bolesni na plućima!

Već tisuće izliječenih!

Zahtijevajte odmah knjigu o mojoj **novoj umjetnosti hranjenja,** koja je već mnoge spasila. Ona se može upotrebiti kod svakog načina života i pomaže, da se bolest brže pobjedi. Noćno znojenje i kašalj prestaju, tjelesna težina se povećava, a polagano ovapnjenje dokrajčuje bolest.

OZBILJNI MUŽEVI

liječničke znanosti potvrđuju vrsnoću moje metode, te ju rado primjenjuju. Čim prije počnete s mojim načinom hranjenja, tim bolje.

Posve badava i prosto od poštarine

dobit ćete moju knjigu, iz koje ćete mnogo korisnog znanja crpsti.

PIŠITE ODMAH,

dostaje i jedna dopisnica na nižu adresu.

Sabirno mjesto pošte:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24., Abt. 514.

Nacrt vučenja

SREĆAKA ZA GRADNJU KATEDRALE

Dobrotvornog Društva Sv. Vinka u Beogradu

Zadovoljava i najvećim zahtjevima!

jer za

Glavni zgoditak od Din 5,000.000·— potreban je samo jednokratan ulog od svega **Din 200·—**

Dok sa najmanjim ulogom od Din 25·— možete dobiti zgoditak od **Din 625.000**

Nema igre na kola!

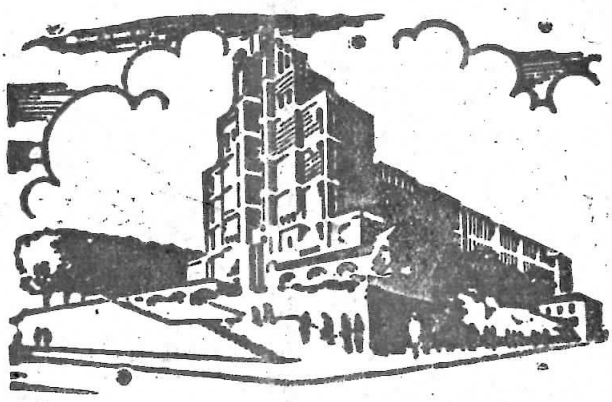

Jednokratan ulog!

Dobici:

2 po D 2,500.000·—; 2 po D 500.000·—; 10 po D 100.000·—; 100 po D 10.000·—

Cijene srećaka:	Dupla srećka	1/1	1/2	1/4
	Din 200·—	100 —	50 —	25·—

Nema igre na klase! **Jednokratan ulog!**

Jedino vučenje 1. svibnja 1932.!!!

Prodaju vrše: svi župni uredi, kolekture, novčani zavodi, crkvene i dobrotvorne ustanove i t. d.

Centrala:
BEOGRAD, Ulica Jovana Ristića 20.

Prodajna podružnica:
ZAGREB, Tvrtkova ulica 5.